

Love is something eternal; the aspect may change,
But not the essence.
ความรักคือสิ่งที่ไม่ผันดับสูญ แม้รูปร่างภายนอกจะแปรเปลี่ยน
แต่หัวใจไม่เคยสลาย

- Vincent Van Gogh -

9

คุณให้คำจำกัดความเรื่องความรักแบบนี้ใช่หรือเปล่า
แล้วถ้าเป็นความรักที่มีให้กับใครมากมายจนกลายเป็นการให้ความหวัง
คุณยังจะเชื่อในความรักอยู่อีกหรือ

แม้รูปกายภายนอกจะยังอยู่เช่นเดิม
แต่หัวใจที่มีรักกลับแปรเปลี่ยนหรืออาจไม่เคยมีรักอยู่ตั้งแต่ต้น
คุณจะทำเช่นไร... ทำเช่นไรกับคนที่หลอกให้คุณรัก
ทำร้ายตัวเอง! แย่งชิง! หรือปล่อยความรักลวงพลาไปกับสายลม
แล้วเริ่มต้นใหม่กับใครสักคน

คำตอบสุดท้ายน่าจะเป็นอะไรที่ดีที่สุด คุณว่ามั้ย

เจ็ดเดือนก่อน

ก็อกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นในเช้าวันหนึ่งที่อากาศสดใส

"คุณหนูโมนาคะ อาหารเข้าตั้งโต๊ะแล้วค่ะ"

ก็อกๆ

"คุณหนูโมนา" แม่บ้านเรียกคุณหนูของเธออีกครั้งด้วยความแปลกใจ

piano

คุณหนูโมนา ลูกสาวคนกลางของบ้านนี้ตื่นแต่เช้าทุกวันจนเป็นเรื่องปกติมาตั้งแต่เด็ก จะมีก็แต่ช่วงหลังๆ ประมาณสี่ห้าเดือนที่ผ่านมาที่คุณหนูโมนาจะตื่นเร็วกว่าปกติ เพราะเธอจะลุกมาเข้าครัวเพื่อทำขนมหลายอย่างและรีบกลับขึ้นไปอาบน้ำแต่งตัวบนห้องอีกครั้ง รอคอยการมาของหนุ่มหน้าหวานที่เป็นแขกประจำของบ้านนี้

ก็อึกๆ

"คุณหนูโมนาคะ ทุกคนประจำที่โต๊ะอาหารแล้วนะคะ" แม่บ้านเรียกอีกครั้ง

"โมนาเป็นอะไร ทำไมยังไม่ลงไปอีก" เสียงเข้มดังขึ้นด้านหลัง

"เอ่อ ดิฉันก็ไม่ทราบเหมือนกันคะคุณเรย์"

"เดี๋ยวฉันคุยเอง"

"ค่ะ"

ก็อึกๆ

"โมนา นี่พี่เองนะ เปิดประตูให้พี่หน่อย"

เงียบ

"โมนา"

"เอ่อ คุณเรย์คะ ดิฉันจะไปเอากุญแจสำรองมาไขเข้าไปเลยดีกว่าคะ"

"อืม" ใบหน้ามีเส้นหยักขึ้นลงอย่างเห็นด้วย แม่บ้านจึงรีบเดินไป

อีกทาง

เวลาผ่านไปไม่นาน

แกริก~!

ลูกบิดประตูถูกหมุนช้าๆ ก่อนจะถูกกระชากเปิดออกด้วยความร้อนใจ

"โมนา!!" เสียงพี่ชายคนโตร้องเสียงดังเมื่อเห็นสภาพของน้องสาว

สุดที่รัก

หญิงสาวเจ้าของชื่อนอนอยู่ปลายเตียง ใบหน้าที่เคยสดใสในความรักเต็มไปด้วยร่องรอยของน้ำตา มือข้างหนึ่งกำยานนอนหลับเอาไว้แน่น

"โมนา!" เสียงหัวของชายวัยกลางคนดังขึ้นต่อมา

"กรี๊ด~ พี่โมนา!"

หกเดือนก่อน

ตึกๆๆ

รองเท้าส้นสูงคู่หนึ่งวิ่งมาด้วยความรีบเร่งจนน่ากลัวจะล้มลง แต่
เจ้าของกลับไม่ได้คิดเช่นนั้น เธอยังคงความเร็วในการวิ่งเหมือนกลัวว่า
ชายหนุ่มที่รออยู่จะโมโหหากเธอไปตามนัดสายแม่เพียงแค่นาทีเดียวก็ตาม

"ชะ...ขอโทษ แยกๆๆ ขอโทษนะ >_<!!"

ชายหนุ่มหันหน้ามาช้าๆ ริมฝีปากพ่นลมหายใจออกมาเบาๆ สายตามองไปทั่วใบหน้าสวยของหญิงสาวที่ตอนนี้มีเหงื่อไหลจนเปียกชุ่ม

"เธอมาสาย"

"รถมันติด แล้วนี่ฉันก็รีบวิ่งมาเลยนะ"

"แต่ก็คือเธอมาสาย" เขาย้ำอีกครั้ง

"ขอโทษจริงๆ เอาไว้คราวหน้าฉันจะไม่สายแน่นอน สัญญาเลย ^^"
ยิ้มหวาน~

"ฉันคิดว่ามันจะไม่มีครั้งหน้าอีกแล้ว" ชายหนุ่มบอกลีหน้าเรียบเฉย
แต่ตรงกันข้ามกับหญิงสาวที่หน้าตาตื่นอย่างไม่คิดว่าเวลาของความเจ็บปวด
จะเข้ามาหาเธอเร็วขนาดนี้

"ไม่นะ ฉันขอโทษจริงๆ แต่นายจะมาบอกลีเพราะเรื่องนี้ไม่ได้นะ"

"ทำไมจะไม่ได้ ก็ฉันเบื่อแล้วนี่"

"นาย!"

"เราคบกันมานานเกินไปแล้ว ตั้งสองอาทิตย์เชียวนะ" หนุ่มหล่อพูด
ยิ้มๆ "เลิกกันเถอะคนสวย ^^"

พูดจบเขาก็หมุนตัวเดินออกไปทันที ทั้งเสียงกรี๊ดร้องและหยาดน้ำตา
ของหญิงสาวไว้เบื้องหลังอย่างไม่คิดจะหันกลับไปมองอีก

"กรี๊ดดด~"

สี่เดือนก่อน

"นายพูดแบบนี้หมายความว่ายังไง!" เสียงกรี๊ดกราดดังลอดออกมาจากห้องแต่งตัวของนางแบบสาวชั้นแนวหน้า ทำให้ช่างแต่งหน้าและนางแบบพลายแถวพากันมองไปยังประตูห้องที่เปิดแง้มไว้อย่างสนใจ

"ซิน เธอช่วยเบาเสียงลงหน่อยได้มั๊ย ไม่อายคนอื่นหรือ" ชายหนุ่มที่เป็นต้นเหตุปรัมเสียดังนั้น

"ช่างมันสิ จะไปสนใจมันทำไม ตอนนี่สิ่งที่ฉันสนใจคือเรื่องที่คุณพูดมาเมื่อกี้"

"เธอนี่ชอบโวยวายไม่เปลี่ยนแปลงนะ"

"ฉันก็เป็นอย่างนี้มาตั้งแต่ต้น นายก็รู้ แต่นายก็ยังมาชอบฉัน แล้วตอนนี้จะให้ฉันเปลี่ยนยังไงนหรือ"

"ฉันไม่ได้ให้เธอเปลี่ยน" เขาบอกเสียงอ่อนใจ

"แล้วไอ้ประโยคที่ว่าให้ห่างกันสักพักเนี่ยมันหมายความว่ายังไง"

"หมายความว่าเธอยังมีอนาคตอีกยาวไกล ฉันก็ไม่อยากผูกมัดเธอไว้กับฉันเอง อีกอย่างฉันยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ อยากตั้งใจเรียนมากกว่าจะมีแฟนเป็นตัวเป็นตน เพราะแบบนี้ฉันเลยอยากให้เราห่างกันสักพัก เธอจะได้กลับไปทบทวนว่าชอบฉันจริงหรือเปล่า และก็เปิดโอกาสให้ตัวเธอได้เจอกับคนอื่นด้วย"

"หิ เป็นนายมากกว่ามั้งที่อยากจะเปิดโอกาสให้ตัวเอง" นางแบบสาวหัวเราะเย้ยหยัน

"ก็แล้วแต่จะคิด" ชายหนุ่มยกไหล่ไม่แคร์

"นายมันทุเรศที่สุด"

"เธอเองก็รู้นิสัยของฉันดี เพราะเธอก็คบกับฉันมานานกว่าใคร"

"นานกว่าโมนาดัวร์เปล่าละ ข้าของนายกับหล่อนดังจะตาย เฮอะ! ลูกสาวคนกลางของตระกูลนักธุรกิจดังกับลูกชายของผู้มีอิทธิพลที่สุด ได้ข่าวว่าควงกันตั้งสี่ห้าเดือน นานกว่าใครทั้งหมด"

"อย่ารื้อฟื้นนะ" ชายหนุ่มท้วง "เรื่องของโมนาจบไปนานแล้ว ตอนนี้ มีแค่เรื่องของเรา"

"เรื่องของเรากำลังจะกลายเป็นอดีตเหมือนเรื่องของโมนานะสิ"

"ก็คงงั้น"

"แล้วถ้าฉันไม่ตกลง" ซินกอดอกมอง

"ฉันก็คงทำอะไรไม่ได้ แต่เธอก็ต้องปวดใจหน่อยละที่เห็นฉันไปควงคนอื่น เพราะฉันจะถือว่าฉันให้โอกาสเธอได้ศึกษาคนอื่นแล้ว และฉันก็จะไม่ปิดโอกาสของตัวเองเช่นกัน"

"ทำอย่างกับว่าตอนที่ฉันเป็นแฟนกับฉัน นายชื่อสัตย์นี่ก็ อย่านึกว่าฉันไม่รู้ว่าคุณคงใครไปที่ไหนบ้าง"

"แค่แก้เหงา"

"เหตุผลฟังดูทุเรศพอๆ กับนิสัยของนายเลยนะ"

"เออละ ที่ฉันจะพูดก็มีแค่นี้" ชายหนุ่มพูดจบก็ทำท่าจะเดินไปที่ประตู แต่แล้วเสียงของหญิงสาวที่กำลังจะกลายเป็นแฟนเก่าก็ดังขึ้น

"แน่ใจแล้วใช่ไหม"

"..."

"นายจะเลิกกับฉันแน่แล้วใช่ไหม"

"..." หนุ่มหน้าหวานนิ่งฟังโดยไม่หันหลังกลับไปมอง

"แล้วถ้าฉัน... ถ้าคุณอย่างฉันบอกว่ารักนายละ" เสียงที่เริ่มสั่นของหญิงสาวมีขึ้นเมื่อเห็นท่าทางเอาจริงของชายหนุ่ม

"..."

"คำว่ารักของฉันยังมีความหมายกับนายอยู่ใช่ไหม"

"..."

"มันจะทำให้นาย..."

"ฉันเสียใจ ซิน"

ปัง~

ประตูถูกปิดลงพร้อมกับน้ำตาที่ไหลออกมาอย่างไม่อาจฝืนมันไว้ได้ อีกมือของหญิงสาวกำแน่นที่ขอบโต๊ะราวกับจะหาที่ยึดเหนี่ยวไม่ให้ร่างกายล้มลง เร็วแรงที่เคยมีต่อหน้าเขาหายไปหมด เหมือนกับว่าเธอพยายามเข้มแข็งไม่ให้ชายหนุ่มได้ล่วงรู้ว่าหัวใจของเธอตอนที่ได้ยินเขาออกเสียงนั้นเจ็บปวดแค่ไหน

เจ็บปวดแทบขาดใจ

สามเดือนก่อน

ป๊ิง

"พี่จะเลิกกับฉันไม่ได้เด็ดขาด!" หญิงสาวหน้าตาน่ารักพูดตะคอก ขณะที่สองมือทาบโต๊ะเสียงดัง แต่ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มที่นั่งอยู่ตรงข้ามเธอก็ยังทำเฉย ยกถ้วยกาแฟตรงหน้าขึ้นดื่มช้าๆ

"ฟังเหตุผลบ้างสิเฟรช"

"เหตุผลบ้างอะไรหะเธอ พี่จะเลิกกับฉันเพราะฉันอายุอ่อนกว่าพี่เนี่ยนะ"

"ใช่ และเธอควรตั้งใจเรียน ไม่ใช่มามีแฟนแบบนี้" ชายหนุ่มบอก

"แล้วพี่เข้ามาจีบฉันทำไม ฮีก ถ้าพี่ไม่ชอบฉันที่เป็นแบบนี้ แล้วพี่มาให้ความหวังฉันทำไม ฮือออ"

"อย่าร้องไห้สิ มันเป็นแค่เรื่องเล็กน้อย"

"ฮือออ พี่ขอเลิกกับฉันมันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย แล้วต่อไปฉันจะอยู่ยังไง ฮือออ" หญิงสาวร้องไห้ออกมาอย่างไม่อายคนที่กำลังมองอยู่

"ก่อนที่จะเจอฉัน เธอก็ยังอยู่ได้สินะ หลังจากเราเลิกกัน เธอก็ควรจะอยู่ให้ได้"

ซ่า~!

น้ำเปล่าถูกสาดใส่หน้าของชายหนุ่ม

"เห็นแก่ตัว พี่มันเลวที่สุด"

"ฉันก็เป็นอย่างนี้มานานแล้ว เธอน่าจะรู้ดี" ชายหนุ่มพูดก่อนจะยกมือขึ้นเช็ดน้ำที่ยังเหลือค้างอยู่บนใบหน้า

"ไม่นะ ฉันไม่ยอม ฮือออ"

"เป็นเด็กดีมาได้ตั้งนาน อย่าดื้อเพราะเรื่องนี้เลยนะ"

เงินค่าเครื่องดื่มถูกวางไว้บนโต๊ะ ก่อนที่ชายหนุ่มจะตัดสินใจลุกขึ้นและเดินจากไป ทิ้งสาวน้อยไว้เบื้องหลังโดยไม่หันกลับมามอง

หนึ่งเดือนก่อน

"บอกมานะว่ายัยนั้นเป็นใคร!" เป็นอีกครั้งที่เสียงเกรี้ยวกราดสาดใส่หน้าของหนุ่มหน้าหวาน เจ้าของฉายาคาสโนว่าเนเวอร์ตาย

"อย่าหยาบคายกับผู้หญิงคนนั้น" เขาเตือนเธอเสียงเข้ม

"เฮอะ จะให้ฉันพูดสุภาพกับยัยนั้นนะหรือ ผั้นไปเถอะ" หญิงสาวขีดหน้าทำท่าย

"จะยังงี้ก็ตาม เราเลิกกันแล้ว ของทุกอย่างที่ฉันให้เธอก็เก็บเอาไว้เถอะ" ชายหนุ่มลุกขึ้น

หมับ~

"ฉันไม่เลิกกับนายแน่"

"นั่นก็เรื่องของเธอ เอาล่ะ วันนี้ฉันรีบไป ช่วยปลดปล่อยมือเธอจากแขนของฉันด้วย"

"อย่าให้ฉันรู้ว่ายัยนั้นเป็นใคร ฉันจะตามไปจัดการหล่อน" ลิ้นเสียงของหญิงสาว เธอก็ต้องกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบากเมื่อสบเข้ากับดวงตาที่แสดงออกถึงความโมโหอย่างรุนแรงของชายหนุ่ม

"ถ้าเธอล้ำแตะต้องผู้หญิงของฉัน ก็ขอให้กล้าเตรียมรับความเจ็บปวดให้พร้อมก็แล้วกัน"

"นาย..."

"ตลอดเวลาที่คบกัน เธอร้องขออะไรฉันก็เสกให้ทุกอย่าง น่าจะพอใจได้แล้ว อย่าโลภมากถึงขั้นอยากให้เป็นของเธอคนเดียว"

"แต่ฉันรักนายนะ"

"หึๆ รักเธอ ไม่หรือก้มๆ เท้าที่ฉันเห็น เธอแค่อยากได้เงินทองและความสบายมากกว่า" ชายหนุ่มแสบเยิ้มเย็น

"ไม่ใช่ซะ"

"อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ว่าเธอเข้ามาหาฉันเพราะอะไร"

"ฟังฉันก่อน"

"ฉันเบื่อกี่จะมองเธอตีสองหน้าเต็มทน เราจากกันด้วยดีเถอะ" ชายหนุ่มพูดพร้อมสะบัดแขนอย่างแรงก่อนจะเดินผละไป ไม่สนใจสีหน้าที่สุดแสนเสียดายของหญิงสาว

กว่าจะก้าวเข้ามาเป็นที่สนใจของคนอย่างเขาได้ เธอก็ต้องใช้ความพยายามและเงินไม่ใช่น้อย แล้วนี่คงกันไม่ถึงเดือนเขาก็เบื่อเธอแล้ว ต่อไปเธอจะมีหน้าไปพูดอวดใครได้อีก

เสียงร้องเรียกสุดท้าย หวังเหลือเกินว่าเขาจะหันกลับมามองเธออีกครั้ง "คิน!"

บทนำ คำให้การของอดีตพระเอก

(เคลวิน : said)

(- -)\ สวัสดีครับทุกคน

แปลกใจกันละสิ งงกันใช่ไหมล่ะที่ออยู่ๆ ผมก็ถูกเชิญ (ที่จริงถูกบังคับ -_-;) ให้มาพูดอะไรก็ได้ถึงไอ้คาสโนว์หน้าหวาน ไม่ต้องทำหน้าสงสัยขนาดนั้นก็ได้ ผมเองก็งงเหมือนกัน

แล้วจะให้ผมพูดอะไรละ = =? เออ ไอ้คินนะเหอ ผมรู้จักมันตั้งแต่มันเข้ามาเรียนตอน ม.4 นิสัยมันก็ดีกับผู้หญิงสวยๆ น่ารักๆ นะ คนชอบมันเป็นร้อย แต่คนเกลียดมันนะเหอ ฮีๆ ทั้งบ้านทั้งเมือง!

ตอนที่มันเข้ามาเรียนใหม่ๆ ผมไม่ได้สนใจมันเท่าไรหรอก มันเป็นคนประเภทพูดน้อย เก็บตัว ไม่ค่อยสูงลิ้งกับใคร แต่ขอโทษเถอะ! ผมแอบเห็นมันใช้สายตาโลมเลียนักเรียนหญิงที่น่ารักๆ ไปซะทั่วห้องเลย ทำให้ผมรู้ว่าที่แท้มันเป็นประเภทปากว่าตาขีบต่างหาก =(=) และเหตุการณ์ที่ทำให้มันได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในกลุ่มคุณชายแบบบอยก็เริ่มจากตอนที่เพื่อนผมคนหนึ่งดันไปหลงรักมันเข้านะสิ เพราะคิดว่าไอ้คินเป็นผู้หญิง - -;;

ว่าแต่! คุณเป็นพวกที่เก็บความลับอยู่มั๊ยครับ ถ้าคุณเป็นคนประเภทนั้นล่ะก็ ผมจะบอกความลับให้อย่างหนึ่ง (-.-) คือตอนแรกที่ผมเห็นคินผมเกือบตกหลุมรักหน้าหวานๆ ของมันเข้าให้แล้ว ถ้าไอ้มิชท์ เพื่อนในกลุ่มของผมไม่ตะโกนจงมั้นไว้ก่อน ผมอาจเดินไปขอความรักจากมันตอนจบ

